

Ωδή πρώτη
[I]
Ο Φιλόπατρις

α΄

Ω φιλόπατρι πατρίς,
ω θαυμασία νήσος,
Ζάκυνθε· συ μου έδωκας
την πνοήν, και του Απόλλωνος
5τα χρυσά δώρα!

β΄

Και συ τον ύμνον δέξου·
εχθαίρουσιν οι Αθάνατοι
την ψυχήν, και βροντάουσιν
επί τας κεφαλάς
10των αχαρίστων.

γ΄

Ποτέ δεν σε ελησμόνησα,
ποτέ· — Και η τύχη μ΄ έρριψε
μακρά από σε· με είδε
το πέμπτον του αιώνος
15εις ξένα έθνη.

δ΄

Αλλά ευτυχής, ή δύστηνος,
όταν το φως επλούτει
τα βουνά, και τα κύματα,
σέ εμπρός των οφθαλμών μου
20πάντοτες είχαν.

ε΄

Συ, όταν τα ουράνια
ρόδα με το αμαυρότατον
πέπλον σκεπάζει η νύκτα,
συ είσαι των ονειρών μου
25η χαρά μόνη.

ς΄

Τα βήματά μου εφώτισε
ποτέ εις την Αυσονίαν,
γη μακαρία, ο ήλιος·
κει καθαρός ο αέρας
30πάντα γελάει.

ζ΄

Εκεί ο λαός ητύχησεν·
εκεί οι Παρνάσιαι κόραι
χορεύουν, και το λύσιον
φύλλον αυτών την λύραν
35κει στεφανώνει.

η΄

Άγρια, μεγάλα τρέχουσι

τα νερά της θαλάσσης,
και ρίπτονται, και σχίζονται
βίαια επί τους βράχους
40αλβιονείους.

θ´

Αδειάζει επί τας όχθας
του κλεινού Ταμησσού,
και δύναμιν, και δόξαν,
και πλούτον αναρίθμητον
45το αμαλθείον.

ι´

Εκεί το αιόλιον φύσημα
μ´ έφερεν´ οι ακτίνες
μ´ έθρεψαν, μ´ εθεράπευσαν
της υπεργλυκυτάτης
50ελευθερίας.

ια´

Και τους ναούς σου εθαύμασα
των Κελτών ιερά
πόλις´ του λόγου ποία,
ποία εις εσέ του πνεύματος
55λείπει αφροδίτη;

ιβ´

Χαίρε Αυσονία, χαίρε
και συ Αλβιών, χαιρέτωσαν
τα ένδοξα Παρίσια·
ωραία και μόνη η Ζάκυνθος
60με κυριεύει.

ιγ´

Της Ζακύνθου τα δάση,
και τα βουνά σκιώδη,
ήκουον ποτέ σημαίνοντα
τα θεία της Αρτέμιδος
65αργυρά τόξα.

ιδ´

Και σήμερον τα δένδρα,
και τας πηγάς σεβάζονται
δροσεράς οι ποιμένες·
αυτού πλανώνται ακόμα
70οι Νηρηίδες.

ιε´

Το κύμα ιόνιον πρώτον
εφίλησε το σώμα·
πρώτοι οι ιόνιοι Ζέφυροι
εχάιδευσαν το στήθος
75της Κυθερείας.

ις´

Κι όταν το εσπέριον άστρον

ο ουρανός ανάπτει,
και πλέωσι γέμοντα έρωτος
και φωνών μουσικών
80θαλάσσια ξύλα·

ιζ´

Φιλεί το ίδιον κύμα,
οι αυτοί χαϊδεύουν Ζέφυροι
το σώμα και το στήθος
των λαμπρών Ζακυνθίων
85άνθος παρθένων.

ιη´

Μοσχοβολάει το κλίμα σου,
ω φιλότατη πατρίς μου,
και πλουτίζει το πέλαγος
από την μυρωδιά
90των χρυσών κήτρων. *

ιθ´

Σταφυλοφόρους ρίζας,
ελαφρά, καθαρά,
διαφανή τα σύννεφα
ο βασιλεύς σου εχάρισε
95των Αθανάτων.

κ´

Η λαμπάς η αιώνιος
σου βρέχει την ημέραν
τους καρπούς, και τα δάκρυα
γίνονται της νυκτός
100εις εσέ κρίνοι.

κα´

Δεν έμεινεν εάν έπεσε
ποτέ εις το πρόσωπόν σου
η χιών· δεν εμάρανε
ποτέ ο θερμός Κύων,
105τα σμάραγδά σου.

κβ´

Είσαι ευτυχής· και πλέον
σε λέγω ευτυχεστέραν,
ότι συ δεν εγνώρισας
ποτέ την σκληράν μάστιγα
110εχθρών, τυράννων.

κγ´

Ας μη μου δώσει η μοίρα μου
εις ξένην γην τον τάφον·
είναι γλυκός ο θάνατος
μόνον όταν κοιμώμεθα
115εις την πατρίδα.

